

[Gunnar Fog-Petersen.]
rentning og Afdrag af Statslaanet. Dette kunde, tror jeg, have været gennemført samtidig, hvis den højtærede Minister havde faaet alle fire Partier ind i en Forhandling derom. Det er klart, at saa kunde et enkelt Parti ikke have faaet sine Idealer gennemført, saa var alle fire Partier blevet nødt til at bøje sig mod hinanden, og jeg tror, der kunde være opnaaet fuld Enighed om Forslaget.

Selv om dette Lovforslag altsaa indeholder store Fordele, som det er, er der saa mange Betænkeligheder knyttet til det, som jeg her har givet Udtryk for, at vort Partis Stilling vil blive den samme i Lands-tinget, som den var i Folketinget.

Ministeren for Industri, Handel og Søfart (Slebsager): Jeg takker for den Tilslutning, Lovforslaget har faaet fra de forskellige Partier, og beklager blot, at den Tilslutning, som jo i Realiteten ogsaa er til Stede fra radikal Side, ikke kan give sig Udslag i, at man stemmer for Lovforslaget. I Virkeligheden er det radikale Parti praktisk talt enigt med os om hele Ordningen vedrørende Landmandsbanken, men Dækningsspørgsmaalet bevirker, at man ikke kan stemme for Forslaget. Det gav det ærede Medlem Hr. Zahle jo ogsaa Udtryk for i Folketinget, hvor han, da der blev rettet det Spørgsmaal til ham, om han, hvis Dækningsspørgsmaalet gik i Orden, kunde stemme for Lovforslaget, svarede ja. Det vil med andre Ord sige, at man ogsaa fra den Side kan slutte sig til Ordningen.

De fremkomne Udtalelser giver mig ikke Anledning til mange Bemærkninger. Til det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds skal jeg sige, at jeg jo ikke har lagt Skjul paa i det andet høje Ting, ej heller her i Dag, at jeg havde foretrukket en ny, frisk Bank, som skulde overtage den gode, sunde Virksomhed i Landmandsbanken, medens den øvrige Del saa skulde afvikles. Men jeg har tillige føjet til — og det vil jeg gøre paa ny —, at naar man arbejder paa at gennemføre en vanskelig Ordning, kan undertiden det, man anser for det bedste, blive det godes værste Fjende, og det vilde det være blevet i dette Forhold, hvis jeg havde villet fastholde mit principale Synspunkt i Stedet for at søge Samarbejde med et stort Flertal om en anden Ordning, der ogsaa kan blive en god og forsvarlig Ordning. Thi den Ordning, vi staar overfor, anser jeg for at være en god og for-

svarlig Ordning, ellers vilde jeg ikke være med til at tage Ansvaret for dens Gennemførelse.

Ved en ny Bank har jeg aldrig tænkt mig en Bank paa 25—30 Millioner. Det vilde slet ikke være blevet den Bank, jeg mener vi trænger til. Vi trænger til 3 Hovedbanker i København, og den nye, friske Bank, som efter min Tanke skulde have afløst Landmandsbanken, skulde være en Bank paa Jævnmaal med de to andre. En saadan Bank kunde derfor selvsagt ikke have en Aktiekapital paa mindre end 50 Millioner. Derfor har jeg ogsaa under alle Forhandlingerne om den nye Bank fastholdt, at den ikke kunde have en Aktiekapital paa mindre end 50 Millioner, og jeg vil gerne have Lov til at sige, at den Tale, der har lydt fra Tilhængere af den private Bank udefra, om en Bank paa 25—30 Millioner, har svækket og skadet Tanken om at lave en privat Storbank — det er jeg for mit Vedkommende fuldkommen klar over. Men man skal aldrig græde over spildt Mælk, navnlig ikke, naar den Mælk, man kan faa, er god og frisk, og jeg mener, som sagt, at dette er en god og forsvarlig Ordning. Men hvis vi skal naa til gennem denne Ordning at faa en virkelig sund og kraftig Privatbank uden Statsgaranti, saa skal — det har jeg hele Tiden været paa det rene med — Landmandsbanken nu gøres til en stærk Bank, for at den kan vinde den fornødne Tillid i de Aar, som gaar, indtil Statsgarantien løber ud. Derfor er det ikke nok at dække dens Underskud, men den maa have frisk Aktiekapital, og den maa have en Reservefond. Og saa maa den selvfølgelig last not least ledes, som en Bank bør ledes. Hvis den bliver det, vil den med det Grundlag, her tilvejebringes, blive den gode, sunde, kraftige Privatbank uden Statsgaranti i 1932.

Det er derfor ogsaa ganske urigtigt, naar man nu fra visse Sider vil hævde, at det, som Rigsdagen er i Færd med at lave, er en Statsbank, som vi ikke kommer fra igen. Det, vi har, er en Statsbank, det, vi er i Færd med at vedtage, er en Ordning, ud af hvilken der kan vokse en sund, kraftig Privatbank uden Statsgaranti. Hvis det ikke var det, vilde det efter min Mening ikke være den gode og forsvarlige Ordning, som jeg anser det for at være.

Med Hensyn til Formuleringen af Bestemmelsen om Reservefondens vil jeg gerne konferere med de forskellige Partiers Ordførere; saa tror jeg, vi meget let vil finde en